

Arrest

**nr. 36 902 van 11 januari 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 27 november 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 november 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BRANDS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn.

Op 15 september 2000 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 22 februari 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 19 februari 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 26 maart 2004 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden uit hoofde van mededader, poging tot wanbedrijf, diefstal met geweld of bedreiging.

Op 14 juni 2005 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 7 maanden uit hoofde van mededader, gewone diefstal.

Op 13 maart 2006 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens diefstal.

Op 11 juni 2007 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens diefstal.

Op 13 november 2009 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend in uitvoering van een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1': verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde, W. VH., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid 6°; beschikt niet over voldoende middelen van bestaan voor de duur van het voorgenomen verblijf en is niet in staat die middelen wettelijk te verwerven.

Indien dit bevel niet wordt opgevolgd, loopt hij/zij gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand.

In de huidige stand van zaken heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen bevoegdheid om zich uit te spreken over een verzoek betreffende het verlenen van de kosteloze rechtsbijstand.

Op verzoekers vraag wordt derhalve niet ingegaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing onzorgvuldig is en vervolgt met een theoretische uiteenzetting aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker meent dat er geen rekening werd gehouden met het document dat thans wordt voorgelegd. Hij poneert dat de bestreden beslissing zich baseert op artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) om te komen

tot het besluit dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten. Verzoeker erkent dat hij op het ogenblik van het betekenen van de bestreden beslissing niet in het bezit was van de nodige identiteitsdocumenten, maar dat hij nochtans bij de overheden al geruime tijd gekend is en dat hij sedert 2002 een procedure heeft gevoerd bij de Raad van State. Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van State van 8 december 2005. Verzoeker meent dat zijn identiteit perfect kan nagegaan worden, aangezien hij al geruime tijd hier gekend is en zijn identiteit al door de Belgische overheid werd geverifieerd. Vervolgens geeft verzoeker aan dat hij in 2002 bovendien het slachtoffer is geweest op opzettelijke slagen en verwondingen op zijn persoon, waardoor een aantal identiteitsdocumenten van hem werden gestolen. Verzoeker meent dat gezien deze overmachtssituatie en gezien zijn gekendheid bij de Belgische overheid, zijn identiteit voldoende bewezen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van drie motieven geput uit de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zijnde:

- Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.
- Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet: wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde, W. VH., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden; betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs
- Artikel 7, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet: beschikt niet over voldoende middelen van bestaan voor de duur van het voorgenomen verblijf en is niet in staat die middelen wettelijk te verwerven.

De kritiek van verzoeker ten aanzien van het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot het niet in het bezit zijn van de vereiste documenten betreft slechts een kritiek op een overtollig motief, daar de overige motieven van de bestreden beslissing op zichzelf reeds volstaan om het bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. Verzoeker toont niet aan dat de overige motieven, welke als determinerend kunnen worden beschouwd, gesteund zouden zijn op onjuiste feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk of in strijd zouden zijn met de bevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris. Verzoeker gaat in zijn middel volledig voorbij aan deze motieven. In het licht van het voorgaande kan de eventuele gegrondheid van de argumenten geleverd in zijn eerste middel aangaande de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel hoe dan ook niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is. Na citering van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, stelt verzoeker dat de motivering in casu niet voldoende is, gelet op het feit dat er met enkele essentiële elementen geen rekening werd gehouden in de motivering van de bestreden beslissing en dat de bestreden beslissing dan ook het motiveringsprincipe schendt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439, RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, dat hij niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum (artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet), dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden (artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet), alsook dat verzoeker niet beschikt over voldoende middelen van bestaan voor de duur van het voorgenomen verblijf en niet in staat is de middelen wettelijk te verwerven (artikel 7, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt

te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Waar verzoeker nog stelt dat de motivering van de bestreden beslissing niet voldoende is gelet op het feit dat er met enkele essentiële elementen geen rekening werd gehouden in de motivering van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aangeeft met welke essentiële elementen de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden. Het komt niet aan de Raad toe om uit de stukken van het administratief dossier of uit verzoekers verzoekschrift te distilleren welke elementen verzoeker hiermee beoogt, zodat het middel in zoverre onontvankelijk is.

Het tweede middel is in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU